

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Consideratio IV. De S. Communionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

*Dixi, confitebor adversum me
injustitiam meam Domino: & tu
remisisti impietatem peccati mei.
Psal. 31.*

*Cor contritum, & humiliatum,
DEUS, non despicies. Psal. 50.*

*DEUS, vita mea, qui persecu-
tus es fugientem te, & oblitum tui
non es oblitus? S. Aug.*

*Talis vita mea! nunquid vita,
DEUS meus? S. Aug.*

CONSIDERATIO IV.

De S. Communionem.

I. **S**I Sacramentum Eucharistie
est omnium sanctissimum &
augustissimum, jure dicere possu-
mus: Communionem, qua ejus-
dem nos participes reddimus, es-
se actum humanæ vitæ summi, ma-
ximique momenti, & quod con-
sequens est, exigere à nobis cu-
ram, & diligentiam accuratissi-
mam, qua nos ad illam præpare-
mus. Si in omni vita nostra tan-
tum

tum semel sacram Synaxin accedere deberemus, illa tota, etsi longissima foret, meritò impenderetur, ad nos dignè præparandos, pro obeundo tam sancto, tamque tremendo Mysterio.

II. Hoc tamen propterea nos minimè ab aditu arcere, quin imò potius impellere debet, ut accedamus meliori cum dispositione, & quæ proportionem habeat, non quidem cum magnitudine Majestatis & Sanctitatis illius, quem recipere volumus (hanc enim, creatura nulla præstare poterit) sed cum tenuitate nostrarum virium, quas intendere, & impendere omnes debemus, ut, quantum quidem agere possumus, nos dignos reddamus communionem Divini hujus Mysterii. Malè igitur ratiocinantur, qui ita arguunt: nolo communicare, quia indignum me sentio. Quin potius ita discurrendum est: conabor, quantò potero studiò, ut me sacra Communionem dignum

dignum reddam, atque ita in partem veniam gratiarum, quas Dominus illis indulgere solet, qui se ipsi adiungunt.

III. Frequenter igitur, & quoties poteris, accede hanc sacramentum, ad quam te Christus ipse invitavit. Ideo enim hoc adorabile Mystrium instituit sub speciebus panis, ut ostenderet, illud non minus necessarium esse animis nostris roborandis, ac panem nutriendis corporibus. Vocavit etiam panem nostrum quotidianum, ut doceret, usum ipsius nobis debere esse perquam familiarem. Ad hoc suum Convivium accire jubet pauperes & cœcos, ut, quacunque denique miseria & infirmitate premamur, modò adhuc vivamus, nos minimè patiamur à manducando hoc pane vitæ avocari. Longè igitur absit, ut morbi & miseriæ nostræ nos inde excludant. Sapiens iste animorum nostrorum Medicus ideo nobis Divinum

num hoc nutrimentum offert, ut nos illo roboret, & soletur.

IV. Noli proinde te amplius excusare, quod Cœlesti hac dape indignus sis. Hoc enim excusandi modo, quid aliud diceres, quàm te ideo nolle capere cibum, quia sine cibo natura sustineri non potest? ideo te rejicere medicinam, quia magnitudo morbi illam necessariam reddit? & ideo te nolle accedere ignem, quia rigori frigoris propè succumbis? Si debilis es, restaura te hoc cibo fortium: si æger es, fume hanc medicinam, tam efficacem, tamque universalem, ut omnibus morbis mederi possit: si languidus, & in servitio DEI frigidus es, accede hanc ardentem Divini amoris fornacem, ut frigus excutias, & te inflammes.

V. Iterum, iterumque dico: non est legitima, quam arbitraris, excusatio; quia te indignum agnoscis. Si enim de dignitate judicandum est, quis audebit Divina hæc

My-

Myſteria accedere? Ille dignus accedit, qui ſe indignum credit, tamen omnia agit, ut indignus non ſit. Qui contendit: opus eſſe ad ſuſcipiendam ſacram Euchariftiam, perfecta ſanctitate, is excludit univerſum propè genus humanum, contra tam generalem, & tam ſeriam Chriſti Domini invitationem; & pro diſpoſitione ad S. Communionem requirit id, quod debet eſſe ipſius fructus.

VI. Generales porrò diſpoſitiones, quibus nos ad Angelicum hoc Epulum præparare debemus ſunt: profunda animi demiffio: propria miſeriæ noſtræ cõfeſſio: certa quædam ſpiritûs noſtri fames, quæ & neceſſitatem hujus nutrimenti, & avidum ex illo proficiendi affectum prodat: magna cordis puritas, aut ſaltem promptum illius comparandæ propoſitum: ardens denique deſiderium tendendi ad ſcopum, quem Chriſtus per S. Euchariftiæ institutionem nobis præfixit,

fixit; qui est intima cum ipso unio,
& plena in ipsius voluntatem re-
signatio.

VII. Plures sunt, & ante oculos
positi libri, qui utilissimos se ad S.
Communionem præparandi mo-
dos docent. Quilibet seligat, quem
sibi maximè proficuum judicave-
rit. Ego unum dictabo, quo om-
nes facilè uti poterunt. Capien-
dum igitur pridie initium.

1. Offeres matutino statim tem-
pore omnes totius diei actiones,
& bona opera, meritis & sanguine
Christi tincta, ut ita necessariam
rectè communicandi gratiam as-
sequaris.

2. Collectum toto die animum
geres, & omnes cordis tui motus
vigili custodia observabis.

3. Pro precibus jaculatoriis a-
ptos in hanc rem ex Sacris Literis
textus depromes, qui aut deside-
rium hujus cibi, aut confessionem
tuæ infirmitatis explicent.

4. Exercebis quosdam actus, &

G

pia

pia opera, tui subigendi studiô,
qualis præcipuè esse potest visita-
tio pauperum & captivorum; ut
ita majori reverentia illum ex-
cipias, qui te visitatum veniet.

5. A prandio leges capitulum ex
libello de Imitatione Christi, quod
de hac materia tractet.

6. Vesperis invises ad SS. Sacra-
mentum, & Christum Dominum
invitabis, ut ipsemet suâ gratiâ cor
& animam tuam illustret, quò di-
gnius ipsum possis recipere.

7. Antequam decumbas, in-
strues tuam meditationem pro
crastino die de S. Communione
& his occupatus cogitationibus
somnia te committes, invocatô pri-
us Angelô Tutelari tuô, ut vige-
lias agere dignetur super cor tu-
um, ne quid intra noctem accidat,
quod fauciare puritatem possit, ad
sumendum Divinum hunc Cibum
tantopere necessariam.

8. Postero die, quàm primùm
evigilaveris, primam cogitationem

de S. Communionem concipies, tibi-
bique præsentem imaginaberis S.
Angelum Custodem, his te verbis
animantem: *Ecce Sponsus venit!*
exite obviam illi. His imbutus
cogitationibus, orationem tuam
auspicaberis, quam solitò ferven-
tius, velut optimam dispositionem
ad S. Communionem, perages.

9. Collectos tenebis animi cor-
porisque sensus, usquedum ad
templum concedas, & semotis a-
liis negotiis, huic soli mentem affi-
ges, suaviter identidem tecum re-
colendo: quis est, qui venit? DE-
US. Ad quem venit? ad hominem
miserabilem, ad terræ vermicu-
lum, ad peccatorem. Quare ve-
nit? ut se ipsum tibi communicet,
& intimè jungat.

10. His cogitationibus vacabis
etiam durante Missæ officio, quod
Comunionem præcedit; sub quo,
duplicato fervore, renovabis, ac-
cendésque magis ac magis deside-
ria tua, quò paratior sis ad illum

recipiendum, qui solus omni ex parte illa fatiare potest. Proximus comunioni, diversos elicies actus, fidei primùm de hoc tam grandi Myfterio; tum adorationis plenæ timore & veneratione in conspectu Divinæ Majestatis; deinde profundæ humilitatis in consideratione tuæ fragilitatis, miseriæ, nihili; magnæ confidentiæ in illius bonitatem, qui ad te venit, & ardentissimi desiderii, illum amplectendi, & tecum uniendi, exclamando cum sponsa: veni, veni Domine; denique tenerrimi, & sinceri amoris, qui ipse optima etiam est ad S. Comunionem præparatio, & præcipuus, qui ex illa colligi debet, fructus.

11. His ita instructus adjumentis, accede sacramentum Mensam, & suscepto, qua poteris modestia, respectu & fervore, Christi Corpore, te ipsum intra, ut omnia hujus temporis momenta, quam diligentissimè impendas; est enim, ut

S. Theresia dicere solebat, totius vitæ tuæ pretiosissimum, & quo possis infinitos congregare thesauros, si quidem hac occasione bene uti scias, qua ad te venit Dominus noster, ut te donis, & bonis suis impleat.

12. Abjicies te igitur ad ipsius pedes, & excitatâ rursus, de Christi Domini præsentia, fide, ipsum adorabis mixta cum profundissimo respectu admiratione, quòd DEUS omnis gloriæ & Majestatis se usque adeò demittat, ut etiam intra hominis peccatoris cor, stupendò prorsus, & supra omnes naturæ leges elevatò miraculò, habitare dignetur; atque ita attonitus cum Salomone exclamabis: Quid? Domine, Cœli capere non possunt Majestatem tuam, & tu illam includis intra sinum unius hominis! aut cum S. Elisabetha: Unde mihi hoc, ut veniat Dominus meus ad me? Post hos piæ admirationis sensus, conaberis, quantum poteris,

ris, gratum tuo Servatori animum
testificari; & quia reddendæ gra-
tiæ te prorsus imparem deprehen-
des, invitabis omnes creaturas ad
ipsum benedicendum, offeresque
ipsi amorem, quo ipsum beati Cœ-
lites complectuntur, & fervorem,
quo hoc admirabile Mysterium
sanctæ Animæ frequentare solent.

13. Expones ipsi tuas angusti-
as, tuas misérias, & necessitates.
Quandoque ipsum impensè roga-
bis, ut te illis liberet; quandoque
satis tibi erit magno humilitatis, &
vivæ confidentiæ affectu, cum S.
Martha dicere: Domine, quem a-
mas, infirmatur. Possúmne ego
de tuo in me amore dubitare, post-
quam tanta pro me præstitisti? Po-
tésne tu meas infirmitates videre,
& illis non mederi, postquam me
tantopere amas? Quandoque cum
Magdalena procumbes ad ipsius
pedes, ut audias amabiles ipsius re-
prehensiones, & salutaria consilia,
quæ tibi suggeret. Sed super om-
nia,

nia, nunquam omittes gratum ipsi offerre sacrificium, sanctè promittendo seriam tui emendationem circa illum maximè defectum, quem ipsi præ reliquis displicere intelliges. Quandoque sine ulla petitione, te totum ipsi committes, hoc unum protestando: ipsum & tui cordis, & omnium, quæ in te sunt, absolutissimum Dominum. Denique non minùs, ac Jacob Angelum, ipsum priùs à te non dimittes, quàm suam ab ipso petieris benedictionem, & expletionem desiderii, quo ardebat, cùm ad te veniret, nempe ut se tibi uniret.

LECTIO

Pro quarto Die.

Ex S. Scriptura Cap. II. Jerem. & Cap. V.
S. Lucæ.

Ex Lib. de Imit. Christi Cap. XIX. &
XXV. Lib. I.

Ex Duce Peccat. Ludov. Granat. Cap. XXIV.
Lib. I.

G 4

DIES